

## Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society

Vol 5, No 1 (1954)



### Analyses

Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

doi: [10.12681/jhvms.17582](https://doi.org/10.12681/jhvms.17582)

Copyright © 2018, Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία



This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

### To cite this article:

Εταιρεία Ε. Κ. (1954). Analyses. *Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society*, 5(1), 572–578.  
<https://doi.org/10.12681/jhvms.17582>

## ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ ΞΕΝΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ

**BRESSOU CL. :** Δεδομένα τινά χρήσιμα δια δημογραφικών επαγγελματικῆν μελέτην. Documents pour une étude de démographie professionnelle. (R. Méd. Vét. T. CXXX-No 3 - 1954, p.145-150.

Ὁ διαπρεπῆς συγγραφεύς, ἐν συνεχείᾳ τῆς δημοσιευθείσης τὸ 1939 μελέτης του, ἐπὶ τῆς «Κτηνιατρικῆς ἐκπαιδεύσεως ἐν Εὐρώπῃ», παραθέτει εἰς τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον του πίνακας τῆς Νοτίου, Βορείου Ἀμερικῆς καὶ Εὐρώπης, κατὰ κράτη καὶ περιέχοντας τὴν ἔκτασιν κατὰ χλμ.<sup>2</sup> ἑκάστου κράτους, τὸν πληθυσμὸν τῶν κατοίκων, τὸν πληθυσμὸν τῶν ζῶων κατ' εἶδη καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν κτηνιάτρων. Ἀκολουθῶς δὲ ἐξάγει τὸν μέσον ὄρον τῶν ἀριθμῶν τούτων κατὰ κτηνίατρον. Ὡς πρὸς τὸν πληθυσμὸν τῶν ζῶων, ἀκολουθῶν τὴν μέθοδον τοῦ B. D. Blood, καθιερώνει «ζωϊκὰς μονάδας» δι' ἑκάστην εἶδος. Οὕτω, διὰ τὰ ἵπποειδῆ καὶ βοοειδῆ ἀντιστοιχεῖ ἐν ἄτομον δι' ἑκάστην μονάδα ζωϊκῆν, διὰ τὰ αἰγοπρόβατα καὶ χοίρους τρία ἄτομα καὶ διὰ τὰ πτηνὰ 100 ἄτομα δι' ἑκάστην μονάδα.

Εἰδικῶς διὰ τὴν Ἑλλάδα, δίδει τοὺς κάτωθι ἀριθμούς, τοὺς ὁποίους παραθέτομεν συγκριτικῶς μὲ τοὺς ἀντιστοίχους τῆς Τουρκίας καὶ Γιουγκοσλαβίας:

	Ἑλλάς	Τουρκία	Γιουγκοσλαβία
Σύνολον κτηνιάτρων:	266	1.174	1.043
Μονάδες ζωϊκαὶ κατὰ κτηνίατρον:	20.823	26.361	11.094
Πληθυσμ. κατοίκων » » :	28.687	17.301	15.580
Χλμ. <sup>2</sup> κατὰ κτηνίατρον:	498	655	246

Π. Ν. Δ.

**D. C. LINDLEY :** Σύγκρισις θεραπειῶν τοῦ ἀνοίστρου εἰς τὰς γαλακτοπαραγωγὰς ἀγελάδας. Comparison of treatments for anestrus in dairy cattle. (Veterinary Medicine, July 1953).

Ὁ συγγραφεύς, κατόπιν συγκριτικῆς ἐρεῦνης μεταξὺ τριῶν θεραπειῶν πρὸς καταπολέμησιν τοῦ παρατεταμένου ἀνοίστρου ἐπὶ 120 ἀγελάδων ἀποφαίνεται ὅτι ἡ κυκλοπενυλπροπιονικὴ οἰστραδιόλη (ECP) δίδει ἄριστα

ἀποτελέσματα τόσον εἰς τὴν ἐπανάληψιν τῶν ὀργασμῶν ὅσον καὶ εἰς τὴν γονιμοποίησιν τῶν ζῶων μετὰ τὴν θεραπείαν.

Ἐκ τῶν 120 ἀγελάδων αἱ 25 ἐχορησίμευσαν ὡς μάρτυρες καὶ δὲν ἐγένοντο ἀντικείμενον θεραπείας, εἰς τὰς 54 ἀπεμακρύνθη τὸ ὄχρον σωματίον διὰ τοῦ ἀπηυθυσμένου, εἰς τὰς ὑπολοίπους 41 ἐχορηγήθησαν ἐνδομυικῶς συνθετικαὶ οἰστρογόνοι ὁρμόνοι καὶ δὴ 25 - 50 mg στιλβοιστρόλης ἐπὶ 28 ἀγελάδων καὶ 6 mg ECP ἐπὶ τῶν λοιπῶν 13. Τὰ ἀποτελέσματα εἶχον ὡς ἑξῆς :

	Μάρτυρες	Ἀπομάκρυνσις ὄχρου σωματίου	Στιλβοιστρόλη 20 - 25 mg	ECP 6 mg
Ἀριθμὸς ζῶων :	25	54	28	13
Ἐμφάνισις ὀργασμοῦ :				
1) Ἐντὸς 10 ἡμερῶν	8 (32%)	27 (50%)	15 (53,6%)	11 (84,6%)
2) » 30 »	20 (80%)	45 (83%)	24 (85,7%)	13 (100%)
3) Μετὰ τὴν 30ὴν ἡμ.	5	9	4	—

Δηλαδή ἡ ESP ὑπερέχει ἐν προκειμένῳ ὅλων τῶν μέσων πρὸς ἐπανόληψιν τῶν ὀργασμῶν καὶ μάλιστα, ὡς τονίζει ὁ συγγραφεύς, μὲ διαφορὰς ἐναντι τῶν ἄλλων στατιστικῶς ἐξησφαλισμένας. Ἐκτὸς τούτου ἀπεδείχθη κατὰ τὴν ἐρευναν ὅτι ἡ στιλβοιστρόλη προσεκάλεσεν ἐπὶ 6 περιπτώσεων ἀνάπτυξιν κύστεων τῶν ὠοθηκῶν καὶ δὴ εἰς ἄτομα ἅτινα ἔλαβον ταύτην εἰς ποσότητα ἄνω τῶν 25 mg.

Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς περαιτέρω γονιμοποιήσεως τῶν ἰαθέντων ζῶων ἔσχεν ἡ ECP καλλίτερα ἀποτελέσματα, ὡς τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τοῦ κατωτέρω πίνακος :

	Μάρτυρες	Ἀπομάκρυνσις ὄχρου σωματίου	Στιλβοιστρόλη 25 - 50 mg	ECP 6 mg
Ἀριθμὸς ζῶων :	25	54	28	12
Σύλληψις μετὰ τὴν θεραπείαν.				
1) Ἐντὸς 10 ἡμερῶν :	4 (16%)	13 (24%)	4 (14,3%)	6 (50%)
2) » 30 » :	7 (28%)	26 (48%)	10 (35,7%)	6 (50%)
3) Μετὰ τὴν 30ὴν ἡμ.	15	27	14	5
Στεῖρα	3	1	4	1

Σημειοῦται ὑπὸ τοῦ συγγραφέως ὅτι τὰ παραμεινάντα στεῖρα ζῶα, σφαγέντα ἀνευρέθησαν πάσχοντα ἐξ ἀνιάτων ἀσθενειῶν τοῦ γεννητικοῦ συστήματος.

**I. A. SCHIPPER: Μία νέα ἄποψις ἐπὶ τῆς θεραπείας τῆς Μαστίτιδος.** A new approach to mastitis therapy. (Veterinary Medicine, October 1953).

Ὁ συγγραφεὺς διαπιστώνει κατ' ἀρχὴν τὸ γεγονός ὅτι ἐὰν αἱ σουλφοναμίδια καὶ τὰ διάφορα ἀντιβιοτικά δὲν θεραπεύουσι πολλάκις τὴν μαστίτιδα, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ ὅ,τι, λόγῳ ἀποφράξεως τῶν ἀγωγῶν ὁδῶν ὑπὸ θρόμβων γάλακτος, δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ εἴσοδος τοῦ φαρμάκου ἐν τῷ πάσχοντι τμήματι τοῦ ἀδενικοῦ σώματος. Ἐκτὸς τούτου διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν διακόπτεται ἡ ροὴ τοῦ γάλακτος εἰς τὸ τμήμα τοῦτο τοῦ μαστοῦ τὸ δὲ παραμένον ἐν αὐτῷ γάλα ἀποτελεῖ ἐξαιρετικὸν μέσον πολλαπλασιασμοῦ τῶν παθογόνων μικροοργανισμῶν.

Βάσει τῶν ἀνωτέρω σκέψεων, ἐπιβεβαιωθεισῶν διὰ τῶν ἐργασιῶν τῶν Spencer καὶ Mc Nutt (Am. Jour. Vet. Res. 11:188, 1950), ἀποφαίνεται ὅτι τὸ πρόβλημα τῆς θεραπείας τῆς μαστίτιδος εἶναι στενωτάτα συνυφασμένον μὲ τὴν πλήρη ἐκκένωσιν τοῦ μαστοῦ κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς θεραπείας, πρὸς ἐπιβεβαίωσιν δὲ τῆς ὑποθέσεως ταύτης χρησιμοποιεῖ τὴν ὠκυτοκίνην λόγῳ τῶν γνωστῶν φυσιολογικῶν ιδιοτήτων αὐτῆς.

Οὕτω μετὰ προσεκτικὸν ἄμελγμα τοῦ ἀσθενοῦντος τεταρτημορίου χορηγεῖ ἐνδοφλεβίως 10-40 μονάδας ὠκυτοκίνης ἐφ' ἅπαξ. Εἰς περιπτώσιν καθ' ἣν ὁ μαστὸς εἶναι λίαν ἐξοιδημένος καὶ σκληρὸς, χορηγεῖ μετὰ 15-20' ἐκ νέου ὠκυτοκίνην εἰς τὴν αὐτὴν δόσιν καὶ διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ ὑπὸ ταυτόχρονον μάλαξιν τοῦ μαστοῦ πρὸς ἀπομάκρυνσιν τοῦ ἐξώδους ἐκκρίματος.

Μετὰ τὴν ἐκκένωσιν τοῦ μαστοῦ ἐγχύει ἐντὸς τοῦ πάσχοντος τεταρτημορίου καὶ ἀναλόγως τοῦ παθογόνου μικροοργανισμοῦ ἀντιβιοτικά ἢ σουλφοναμίδια καὶ δὴ πενικιλίνην G εἰς δόσιν τοῖςλάχιστον 500.000 μονάδων ἀνὰ τεταρτημόριον, στρεπτομυκίνην 1 γρ. γεωμυκίνην δὲ ἢ χρυσομυκίνην 500 mg ἀνὰ τεταρτημόριον. Εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις ἢ χορήγησις τῶν ἀντιβιοτικῶν κλπ. λαμβάνει χώραν διὰ διαλύσεως τῆς δόσεως ἐντὸς 50-250 cc ἀποστειρωμένου ἀπεσταγμένου ὕδατος καὶ ἐγχύσεως τῆς ποσότητος ταύτης ἐν τῷ πάσχοντι τεταρτημορίῳ. Ἡ διάλυσις τῶν ἀντιβιοτικῶν κλπ. παραμένει ἐντὸς τοῦ ἀσθενοῦντος τεταρτημορίου ἐπὶ 18-24 ὥρας κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο δὲν λαμβάνει χώραν ἄμελγμα οὔτε ἐτέρα ἔγχυσις. Μετὰ τὴν πάροδον τῆς περιόδου ταύτης τὸ ἀσθενοῦν τεταρτημόριον ἀμέλγεται πλήρως, τοῦ ἀμέλγματος ἐπαναλαμβανομένου περαιτέρω ἐπὶ 4-6 φορὰς ἀνὰ δίωρα ἢ τρίωρα διαστήματα.

Ὁ συγγραφεὺς ἐφήρμοσε τὴν μέθοδόν του ἐπὶ πλέον τῶν 50 περιπτώσεων ἀγελάδων καὶ ἀποφαίνεται ὅτι ἡ ἐπιτυχία τῆς στηρίζεται κυρίως

εἰς τὴν ἔγκαιρον διάγνωσιν τῆς μαστίτιδος καὶ τὴν ἐπαρκῆ δόσιν τῶν χρησιμοποιομένων πρὸς θεραπείαν ἀντιβιοτικῶν κλπ.

Π. Κ.

**HAKKI ATUN:** Ἡ διὰ τῆς χρησιμοποίησεως τῆς μεθόδου τῆς ἐκτροπῆς τοῦ συμπληρώματος ἔρευνα τῆς Q. Fever τῶν ζώων ἐν Τουρκίᾳ. (Pendik Bakteriyologii Enstitiisü Galismalarisidan).

Εἰς τὴν μελέτην του ὁ συγγραφεὺς ἐξετάσας διὰ τῆς μεθόδου τῆς ἐκτροπῆς τοῦ συμπληρώματος τὸ αἷμα προβάτων, βοῶν, αἰγῶν καὶ βουβάλων, διεπίστωσεν τὴν ὑπαρξιν τῆς Q. Fever εἰς τὰ πρόβατα καὶ τὰ βοοειδῆ.

Ἡ ἐξέτασις τῶν δειγμάτων αἵματος αἰγῶν καὶ βουβάλων ἀπέβη ἀρνητικῆ.

Κ. Β. Γ.

**RAVINA A.:** Ἐν νέον ἀντιβιοτικόν: ἡ μαγναμυκίνη. Un nouvel antibiotique: la magnamycine. (La Presse Médicale, 1953-61-No 53, p. 1088).

Ἔρευνα ἀποβλέπουσαι εἰς τὴν ἀνακάλυψιν δραστικῶν ἀντιβιοτικῶν κατὰ τῶν ἀνθεκτικῶν ἐναντι τῆς πενικιλίνης φυλῶν σταφυλοκόκκων, ὠδήγησαν εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῆς ἐρυθρομυκίνης καὶ ἀκολούθως τῆς μαγναμυκίνης. Ἡ τελευταία αὕτη ἐνεργεῖ δραστικῶς ἐπὶ τῶν περισσοτέρων φυλῶν σταφυλοκόκκων καὶ ἐντεροκόκκων, ἔχει δὲ πρὸς τούτους εὐρὴ φάσμα δράσεως ἐπὶ τῶν θεικῶν κατὰ Gram ἐν γένει μικροοργανισμῶν. Ἔχει ἐπίσης βακτηριοστατικὰς ιδιότητες ἐπὶ ὄρισμένων ἀρνητικῶν κατὰ Gram μικροοργανισμῶν, ρικετσιῶν καὶ πρωτοζῶων. Ἡ τοξικότης αὐτῆς εἶναι ἐλαχίστη, τὸ δὲ ἀντιβιοτικόν τοῦτο δὲν παρουσιάζει οὐδεμίαν δυσμενῆ ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν νεφρῶν ἢ τοῦ αἵματος. Θεωρεῖται κατὰ συνέπειαν ὅτι θὰ συμβάλῃ μεγάλως εἰς τὴν καταπολέμησιν τῶν λοιμωδῶν νοσημάτων.

Α. Γ. Β.

**C. HORTON-SMITH & P. L. LONG:** Ἡ διὰ Νιτροφουραζόνης θεραπεία τῆς Κοκκιδιάσεως τῶν νεοσσῶν. (The British veterinary Journal 1952, Vol. 108, p. 47).

Οἱ ἀνωτέρω ἐρευνῆται βασιζόμενοι εἰς τὰς ἐργασίας τῶν Harwood & Stuntz προέβησαν εἰς σειρὰν πειραματικῶν ἐργασιῶν ἐπὶ τῆς κοκκιδιοστατικῆς ἐνεργείας τῆς Νιτροφουραζόνης, ἐξ ὧν συνήγαγον τὰ κάτωθι συμπεράσματα:

1. Ἡ Νιτροφουραζόνη εἶναι ἐν ἰσχυρὸν κοκκιδιοστατικὸν ἰδιοσκευά-

σμα τὸ ὁποῖον συντελεῖ εἰς τὴν καταπολέμησιν τῆς κοκκιδιάσεως ὅταν χορηγεῖται εἰς τοὺς νεοσσοὺς ἐντὸς τοῦ φυράματος εἰς ἀναλογίαν 0,022% ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας.

2. Ἡ Νιτροφουραζόνη ἔξασκεῖ ἐπίσης προληπτικὴν δρασίν ὅταν χορηγεῖται εἰς νεοσσοὺς ὑποκειμένους εἰς μόλυνσιν, εἰς ἀναλογίαν 0,011% ἐντὸς τοῦ φυράματος, ἐπὶ 10 ἡμερῶν.

3. Ἡ Νιτροφουραζόνη, ἐπιτρέπει τὴν φυσιολογικὴν ἀνάπτυξιν ἀνοσίας κατὰ τῶν κοκκιδίων κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς θεραπείας.

4. Τέλος ἡ Νιτροφουραζόνη εἶναι ἐν μέρει μὲν Σχιζοντοστατικὴ ἐν μέρει δὲ Σχιζοντοκτόνος.

Συνιστᾶται ἡ προσθήκη Ριβοφλαβίνης εἰς τὸ σιτηρέσιον τῶν ὑφισταμένων τὴν διὰ Νιτροφουραζόνης θεραπείαν νεοσσῶν, διότι ὡς διεπίστωσαν ἐρευνηταὶ τινές, ἡ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς θεραπείας χορήγησις σιτηρέσιου μὴ περιέχοντος ἐπαρκῆ ριβοφλαβίνην, προκαλεῖ αὔξισιν τοῦ ποσοστοῦ τῶν παραλύσεων τῶν ἄκρων (Curled-toe Paralysis).

K. B. T.

S. F. M. DAVIS and S. B. KENDALL: **Τοξικότης τῆς Σουλφοκινοξαλίνης εἰς τοὺς νεοσσούς.** (Toxicity of Sulphoquinioxaline for chickens. The Veterinary Record 7 Φεβρουαρίου 1953, Τόμος 65 No 6, σελίς 85).

Ἐπειδὴ αἱ ἀρχικαὶ ἐρευναὶ ἐπὶ τοῦ κοκκιδιοστατικοῦ τούτου προϊόντος δὲν ἀπέδωσαν πάντοτε ἐνθαρρυντικὰ ἀποτελέσματα, ἀντιθέτως δὲ ἐσημειώθη σειρά δυσαρέστων τοξικῶν ἐπακολούθων, οἱ ἄνω ἐρευνηταὶ ἐπελήφθησαν σχετικῆς ἐργασίας εἰς τὸ Κρατικὸν Κτηνιατρικὸν Ἐργαστήριον τοῦ Weybridge (Λονδίνου) καὶ κατόπιν σειρᾶς πειραματισμῶν κατέληξαν εἰς τὰ κάτωθι πορίσματα.

1) Ἡ ἀναλογία 0,05% ἐντὸς τοῦ φυράματος ἢ τοῦ ποσίμου ὕδατος δὲν προκαλεῖ δηλητηριάσεις, ἐν ᾧ ἡ ποσότης 0,065% ἐντὸς ὕδατος ἐπὶ 5 ἡμέρας εἶναι τοξικὴ ἔστω καὶ ἐὰν ἡ Σουλφοκινοξαλίνη ἦθελε χορηγηθῆ κατὰ διακεκομμένα διαστήματα.

2) Ὅσον ἡ περίοδος τῆς χορηγήσεως εἶναι μεγαλυτέρα, τόσον αὐξάνει καὶ τὸ ποσοστὸν τῆς θνησιμότητος.

3) Ἡ τοξικὴ ἐπίδρασις εἶναι συνηθεστέρα εἰς τὰ ἐνήλικα πουλερικά συχότερα ὅταν ἡ Σουλφοκινοξαλίνη χορηγεῖται ἐντὸς τοῦ ὕδατος.

4) Ὑπάρχουν νεοσσοὶ εὐπαθεῖς εἰς τὴν Σουλφοκινοξαλίνην. Οὗτοι εἴτε ὑφίστανται βαρὺν ἀντίκτυπον ἐκ τοῦ φαρμάκου, εἴτε δὲν ἐπηρεάζονται ποσῶς ὑπ' αὐτοῦ.

N. A. T.

HARROW W. T.: Ἡ Μυσολίνη εἰς τὴν Κτηνιατρικὴν. (Mysoline in Veterinary Practice. Veter. Record, Τόμος 66, Νο 5, Ἰανουάριος 30, 1954, Σελίς 86).

Ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρεται εἰς ἐπιστολὴν τοῦ καθηγητοῦ R. Florio, τῆς Κτηνιατρικῆς Σχολῆς τῆς Τουλούζης, ὅστις δίδει ἓνα μικρὸν ἀπολογισμὸν πειραματισμῶν του διὰ Mysoline, τοῦ νέου ἀντισπασμωδικοῦ φαρμάκου τοῦ ὁποίου ὁ χημικὸς τύπος εἶναι 5-φαινυλ-5 αἰθυλ-εξαὑδροπιριμιδίνη-4:6 διώνη, καὶ φρονεῖ ὅτι τοῦτο θὰ ἐνδιαφέρῃ τοὺς Κτηνιάτρους.

Ἡ προκαταρκτικὴ ἐργασία συνίστατο εἰς τὴν διερεύνησιν τῆς τοξικότητος τῆς καταλληλοτέρας δοσολογίας ἐπὶ 12 κυνῶν, διαφόρου ἡλικίας, γενεᾶς καὶ βάρους, μεταξὺ δὲ τούτων περιελαμβάνοντο καὶ 3 ἔγκυα ζῶα. Τὸ φάρμακον ἐχορηγήθη εἰς ἀριθμὸν τινα περιστατικῶν καὶ ἐγένετο σύγκρισις αὐτῶν μετ' ἄλλων προϋόντων κοινοτέρας χρήσεως εἰς περιπτώσεις νευρικῶν παθήσεων τοῦ κυνός.

Ὡς πρὸς τὴν τοξικότητα διεπιστώθη ὅτι αὕτη εἶναι ἐξαιρετικῶς μικρά, δὲν ἐσημειώθησαν δὲ δυσάρεστα ἐπακόλουθα διὰ τῆς χορηγήσεως δόσεων μέχρι 75 mg κατὰ κιλὸν ζῶντος βάρους ἡμερησίως. Νεκροτομικῶς δὲν ἀνευρέθησαν ἀλλοιώσεις εἰς τὰ ἔντερα, τὸ ἥπαρ καὶ τοὺς νεφροὺς εἰς οὐδένα τῶν ὑποβληθέντων εἰς τὴν διὰ Mysoline θεραπείαν ζῶων, οὔτε καὶ διαταραχὰς τῆς ἔγκυμοσύνης.

Εἰς ἐλάχιστα περιστατικὰ ἐσημειώθησαν ἡπίας μορφῆς παρενέργειαι δσάκις ἐχορηγεῖτο δόσις ἀνωτέρα τῶν 65 mg κατὰ κιλὸν βάρους ἡμερησίως, παρήρχοντο ὅμως ταχέως εἴτε διὰ τῆς ἐλαττώσεως τῆς δόσεως εἴτε καὶ διὰ τῆς ἀναστολῆς τῆς χορηγήσεως τοῦ φαρμάκου. Αὗται συνίσταντο εἰς φοβίαν, διαστολὴν τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ, νυσταγμὸν καὶ ἐνίοτε σιελόρροϊαν, ἐποϊκίλλον δὲ εἰς ἔντασιν ἀναλόγως τοῦ ὄγκου τοῦ ζῶου καὶ τῆς δόσεως.

Ὅσάκις τὸ φάρμακον ἐχορηγεῖτο εἰς τὴν κανονικὴν δόσιν, ὄχι μόνον ἦτο ἐντελῶς ἀκίνδυνον ἀλλ' ἐνίοτε ἐτόνωσε καὶ τὸν ὀργανισμὸν τοῦ ζῶου. Τοῦτο ἀποδίδομεν εἰς τὴν διεγερσιν τῆς ὀρέξεως λόγω τῆς ἐλαφρῶς πικρᾶς γεύσεώς του.

Ἡ ἀναγκαιοῦσα δόσις Mysoline διὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν νευρικῶν ἐκδηλώσεων κυμαίνεται μεταξὺ 40 καὶ 50 mg κατὰ κιλὸν ζῶντος βάρους ἡμερησίως, δυναμένη νὰ κατατηθῇ εἰς τρία ἴσα μέρη, χορηγούμενα ἀνὰ ἑξάωρον. Ἀπαξ αἱ ἐκδηλώσεις ἤθελον καταπολεμηθῇ, ἡ δόσις δύναται νὰ μειωθῇ εἰς 35 mg κατὰ κιλὸν βάρους ἡμερησίως. (Διαφωνεῖ μὲ τὸν Lembert (1953) ὅστις ὑποστηρίζει ὅτι καὶ μικρότεραι δόσεις δύναται νὰ δράσωσιν ἀποτελεσματικῶς). Ἡ θεραπεία δέον νὰ ἐξακολου-

θήση ἐπὶ 3-4 εβδομάδας προκειμένου περὶ ἐπιληψίας, ἐπὶ μίαν δὲ ἑβδομάδα τοῦλάχιστον μετὰ τὴν προσβολὴν ἐκ μηνιγγοεγκεφαλίτιδος. Ἐάν ἡ θεραπεία ἤθελε διακοπῆ προῶρως, ὑποτροπαὶ δύνανται νὰ ἐπισυμβῶσι.

Ἐπιπροσθέτως ὑπέβαλεν εἰς θεραπείαν 40 ἑτέρους κύνας διαφόρων γενεῶν μετὰ κλινικῶν ἐκδηλώσεων νευρικῆς τινος παθήσεως ὡς κατέρω :

*Ἀληθῆς ἐπιληψία.* Ἰάσεις 4, μεγάλη βελτίωσις 2, ἑλαφρὰ βελτίωσις 1, ἄνευ ἀποτελέσματος 2.

*Ἐπιληψία ὡς ἐπιπλοκὴ τῆς νόσου τῶν Νεαρῶν σκύλλων.* Ἰάσεις 4, μεγάλη βελτίωσις 2, ἑλαφρὰ βελτίωσις 2, ἄνευ ἀποτελέσματος 2.

*Νευρικὸν σύνδρομον ἐν συνδυασμῷ μετ' Ἐγκεφαλίτιδος.* Ἰάσεις 2, ἄνευ ἀποτελέσματος 4.

*Χορία :* οὐδὲν ἀποτέλεσμα ἐπὶ 10 περιστατικῶν.

Δοκιμαί ἐγένοντο πρὸς παρεμπόδισιν ἐκδηλώσεως τῶν νευρικῶν συμπτωμάτων ἅτινα ἐπακολουθοῦσι ἐνίας ἰώσεως (νόσος τῶν νεαρῶν σκύλλων ἐγκεφαλίτις) διὰ τῆς χορηγήσεως Mysoline κατὰ τὰ πρῶτα στάδια τῆς νοσήσεως. Ἐκ τῶν 8 περιστατικῶν εἰς 5 δὲν ἐξεδηλώθησαν νευρικαὶ διαταραχαί. Ἐκ τῶν ὑπολοίπων 3, εἰς τὰ δύο ἐσημειώθη χορία καὶ εἰς τὸ τρίτον συμπτώματα μηνιγγοεγκεφαλίτιδος.

Ὡς γενικὸν συμπέρασμα ἐξήχθη ὅτι ἡ Mysoline εἶναι ἓν ἐξαιρετικὸν ἀντισπασμωδικὸν φάρμακον καὶ χρησιμώτατον ἐπικουρικὸν μέσον θεραπείας εἰς τὰς ἰώσεις. Πάντως δὲν ἐπίδραῖ ἐπὶ τῆς χορίας. Ἀποτελεῖ μίαν σημαντικὴν πρόοδον καὶ ὑπερέχει τῶν ἄλλων φαρμάκων προκειμένου περὶ καταπολεμήσεως νευρικῶν διαταραχῶν τοῦ κυνὸς ἐπειδὴ εἶναι δραστικότερα τῶν βαρβιτουρικῶν, τῶν συνθέτων τοῦ Hydantoïn καὶ τῶν βρωμιούχων, συγχρόνως δὲ δὲν κέκτηται ἀνεπιθυμήτους ὑπνωτικὰς ιδιότητας οὔτε καὶ προκαλεῖ γαστροεντερικὰς διαταραχάς.

#### ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Lambert B. H.: (1953). Veter. Record 65. Σελίς 123-4.

N. A. T.